

Вјерујем да не постоји Бањалучанин који не зна стихове из наслова овог текста. Па чак и да је било оних којима није познат хит Меденог мјесеца, а уједно и химна фудбалског клуба Борац, нису могли, а да претходних дана не чују у граду ову легендарну пјесму која у сваком Борчевцу узбурка крв у венама и изазове огроман осјећај поноса. Да, огроман осјећај поноса! И то с разлогом. Ових неколико претходних дана, била је велика част бити дијелом црвено-плавог колектива и уградити се у дио историје који ће заувјек остати записан у аналима нашег вољеног клуба.

Великан из Платонове улице постао је по први пут шампион и окитио се титулом првака наметнуте нам државе, а титула није могла бити слађа. Након два избацивања из лиге, након свих могућих сплетки у којима је наш клуб константно извлачио дебљи крај, дошло је вријеме за освету. И то какву освету...

Прошле године освојен је Куп на "Грбавици" против Жељезничара, али то није било довољно. Иако су сви "аналитичари", још од почетка другог дијела сезоне, константно држали калкулатор у руци и најављивали "плаво прољеће" и пад у игри Борца, десило се баш супротно. Борац је играо фантастично. Игра није била баш лијепа за гледање, али резултати тих игара су код свих нас изазивали огроман и искрен осмијех од уха до уха. Веома тежак распоред и гостовања са којих смо се увијек враћали погнуте главе, ове сезоне нису представљали ама баш никакав проблем за екипу на челу са Владом Јагодићем. Од дугачког низа утакмица без пораза, па све до узимања бодова на теренима гдје то никад прије није учињено, чак ни у пријератној историји, и до огромног периода без примљеног гола, стручни штаб и играчи су својим резултатима изазивали велико одушевљење код свих навијача и јавности.

Након шестог кола и побједе на "Кошеву", Борац је преузео лидерску позицију на табели и задржао је све до самог краја. Послије освајања титуле јесењег шампиона, сви смо вјеровали да Борац може доћи и до титуле. Тако је и било. А као шлаг на тарту, титула је овјерена у директном судару са јединим конкурентом за прво мјесто и то побједом на њиховој "Грбавици". И данас ми кроз главу пролази онај продор Ступара и гол за титулу, али и за престиж... Показали смо свим критичарима и ситним душама да имамо убједљиво најбољи тим и да смо у потпуности заслужено на првом мјесту. Чињеница да је у четири утакмице са директним конкурентима за титулу Борац остварио исти број побједа, без иједног примљеног гола, говори довољно сама за себе.

Ти моменти на "Грбавици", и касније дочек играча испред стадиона, то су ствари које остају урезане у памћењу читав живот, нешто што ћемо једног дана са радошћу моћи да препричамо својој дјечи и унуцима, и да се похвалимо како смо и ми били дио тог шампионског карневала. На дочеку играча, рече ми један прекаљени Борчевац, да је предност нас млађих што ову титулу нисмо морали толико дуго чекати, колико и они који су уз Борац много више година. И стварно је тако, али вјерујем да је свим старијим Борчевцима због тога ова титула још слађа јер су је толико дуго чекали.

Међутим, оно што је још важније и што сви морамо да имамо у глави, то је да Борчево вријеме тек долази! А у тим прекрасним временима сви ћемо моћи заједно уживати. У данашње доба сиромаштва, биједи и велике економске кризе вјерујем да многима од нас одлазак на утакмицу, представља и један мали бијег од сурове реалности. Деведесет минута за вријеме којих не размишљамо о проблемима, него сви заједно дођемо ради једног циља, а то је да бодримо нашег великана. Сви смо заједно на утакмици против Леотара прославили шампионску титулу, и сложено са Жељком Каралићем пјевали већ добро познате и споменуте стихове. Вјерујем да су сви тада уживали колико и ја, ако не и више, и да смо сви били поносни што се налазимо на стадиону и заједно уписујемо у историју.

За све ове предивне моменте морам да кажем да су заслужни сви заједно: управа, стручни штаб, играчи и наравно, сви ми којима је црвено-плава боја у срцу. Мислим да говорим у име свих нас када кажем, да смо сви из дубине душе захвални тренеру, играчима и свим осталим људима који су својим трудом и залагањем изборили ово у чему сви ми данас уживамо. ХВАЛА ВАМ!

Међутим, као што знате свака медаља има двије стране. Није ни у Борцу све савршено, има ту још пуно ствари које требају да се поправе и промјене. Али, не пада ми на памет да сада било кога критикујем. Бањалучани, Борчевци и сви остали којима је драг наш црвено-плави тим, топло вам свима препоручујем да уживате у овим историјским моментима које тренутно проживљавамо. Управа нам није сјајна, још нисмо добили новог тренера, појма немамо шта ће бити са играчким кадрам, али опет имамо више разлога за славље него икада прије. Борац је из године у годину организационо све јачи, резултати су све бољи, а да не причам што ће нам се за неких мјесец и по дана на Градском стадиону вијорити "мушема" Лиге шампиона!

Све то ме наводи да вјерујем, да ће наш клуб само напредовати и бити све јачи и организованији. Доста смо ми били у сјени разних инстант клубова попут Модриче или Р удара из Угљевика. Наше вријеме тек долази и на нама је да га искористимо и да уживамо што више можемо. Ето, и управа поучена искуствима из претходних прелазних рокова, сада мудро ћути и ради. Најављене су измјене и у Управном одбору, долази нам нови тренер, а увјерен сам и неколико јаких појачања. Зато, драги моји Борчевци дигните главу горе и то високо и поносито, јер се нашем Борцу дешавају најљепша времена у новијој историји. Будимо сви уз наш клуб, подржимо новог тренера и играче, без обзира о коме се буде радило, и сви заједно се потрудимо да нам црвено-плави колектив буде што већи, сложнији и јачи!

(аутор: Шајин)